

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-245/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zdenka Boškovića, OIB: 92996568128, iz Đakova, Božidara Adžije 62, zastupanog po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Knezović & Partneri j.t.d., Zagreb, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. lipnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja uz punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 17. lipnja 2026. godine objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030242-61000056544/2005 sklopljenog dana 28. lipnja 2005.g između tužitelja Zdenka Bošković i prednika tuženika, Slavonske banke d.d., a koja glasi: „Korisnik se kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% (jedanzarepedesetposto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, tužitelju Zdenku Boškoviću, OIB: 92996568128, isplatiti iznos od 622,55 eura s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 30. lipnja 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 562,50 eura, sa zateznim kamatama tekućim od 17. lipnja 2026. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 31. srpnja 2025. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je 28. lipnja 2005. godine s pravnim prednikom tuženika, Slavonskom bankom d.d. Osijek, sklopio Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030242-61000056544/2005 (dalje: Ugovor) na iznos od 66.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita, s rokom otplate na 15 godina, sa svrhom adaptacije kuće, a koji kredit je u cijelosti otplaćen 2018. godine. Navodi kako je tuženik u članku 6. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obavljanje bankarskih usluga u iznosu od 1,50% od iznosa kredita, jednokratno, unaprijed. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga jer da je takva odredba nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom naknade, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. Tužitelj ističe kako u nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Tužitelj ukazuje kako iz otplatnog plana dostavljenog uz tužbu proizlazi da je tuženik dana 29. lipnja 2005. godine tužitelju naplatio navedenu naknadu u visini od 990,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora koji je na taj dan iznosio 1 CHF = 4,738 HRK, odnosno naplatio je 4.690,62 HRK, odnosno sada 622,55 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7.53450 HRK. Slijedom navedenog, predlaže sudu da utvrdi ništetnost navedene odredbe i da naloži tuženiku isplatu kao što je to navedeno sve u izreci ove presude, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu isticao kako osporava osnovu, a da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik je istaknuo prigovor zastare kao i prigovor statusa potrošača tužitelja. Također, naveo je da bi se radilo o zabrani manjeg značaja jer je tužitelj predmetnim ugovorom o kreditu dobio na raspolaganje 66.000,00 CHF, a naknada je naplaćena u neznatnom dijelu od 1,50% jednokratno, odnosno 622,55 eura. Dalje je tuženik navodio kako je utužena odredba jasno navedena u Ugovoru i činidba po istoj u potpunosti određena. Ističe kako se troškovi obrade kredita iskazuju

kroz efektivnu kamatnu stopu, koja odražava sve troškove kredita, a ista je sastavni dio cijene u smislu čl. 84. ZZZP-a, radi čega se ne provodi test transparentnosti i poštenosti. Ista ta odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva. Nadalje, tuženik navodi kako je isti Ugovor solemniziran kod javnog bilježnika, stoga je tužitelj potpisivanjem Ugovora iskazao svoju volju za sklapanjem Ugovora pod predloženim uvjetima. Stav da trgovci moraju potrošače obavještavati o svim svojim troškovima i mehanizmima kako su ih utvrdili, doveo bi do nesagledivih ekonomskih posljedica, a tuženik je jasno i transparentno prikazao trošak svoje usluge koji nije obuhvaćen ugovorenom kamatnom stopom. Isto tako nejasno je kako bi to eventualni prikaz strukture naplaćene naknade za troškove obrade kredita mogao utjecati na veći stupanj potrošačeve informiranosti. Dalje, tuženik ističe da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu, a i s obzirom da se radi o odredbi koja je sasvim uočljiva, jasna i razumljiva ne može se uopće ocjenjivati njezina poštenost. Nadalje, tuženik tvrdi da predmetna odredba Ugovora nije ništetna obzirom da je riječ o odredbi o kojoj se pojedinačno raspravljalo i koja ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Zaključno, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

3. Tužitelj u podnesku od 8. listopada 2025. navodi kako se u cijelosti protivi navodima i prigovorima tuženika, a posebice prigovoru zastare, s obzirom da zastarni rok kod ovakvog zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Navodi također kako odredba o naknadi za obavljanje bankarskih usluga nije u cijelosti jasna, jer nije jasno i određeno navedeno na što se troškovi odnose, a nelogično je i da njihova visina ovisi o visini iznosa kredita, stoga, tužitelj smatra da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju kao potrošaču plaćanje neobrazložene naknade u iznosu koji ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima.

4. Tuženik u podnesku od 30. travnja 2026. ističe da ostaje kod svih svojih navoda iz odgovora na tužbu, te navodi i dalje da osporava osnov tužbenog zahtjeva, dok visina tužbenog zahtjeva nije sporna, a isto tako je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora koja je po njegovu mišljenju određena suviše visoko (u iznosu od 1.949,77 eura).

5. Sud je tijekom postupka, da bi utvrdio odlučne činjenice, pročitao predmetni Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030242-61000056544/2005 od 28. lipnja 2005. (str. 5 do 13 spisa), otplatni plan od 29. lipnja 2005. (str. 14 do 17 spisa), potvrdu (str. 19. spisa), Odluku o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. od 1. veljače 2005. (str. 89 do 113 spisa) te ostalu dokumentaciju dostavljenu u spisu, te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

6. Sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka isticao kako osporava samo osnovu tužbenog zahtjeva, a isti je dokazni prijedlog i postavljen od strane tužitelja samo ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva, te je tužitelj od tog dokaznog prijedloga i odustao na pripremnom ročištu.

7. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23 i 146/25., dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

8. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu koja se odnosi na plaćanje naknade za obavljanje bankarskih usluga, u visini od 1,50% od iznosa kredita, jednokratno unaprijed, te postoji li obveza na vraćanje iznosa od 622,55 eura naplaćenog po takvoj odredbi, na ime stečenog bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana naplate.

9. Među strankama nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. 28. lipnja 2005. sklopio Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030242-61000056544/2005 na iznos od 66.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita, s rokom otplate na 15 godina, sa svrhom adaptacije kuće, a koji kredit je u cijelosti otplaćen 2018. godine.

10. Među strankama je sporno je li u predmetni Ugovor inkorporirana odredba o naknadi, tj. o plaćanju naknade za obavljanje bankarskih usluga, nepoštena, a time i ništetna, te postoji li obveza tuženika na isplatu naplaćenog iznosa po spornoj odredbi, na ime stečenog bez osnove.

11. Iz Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama broj 5140030242-61000056544/2005 od 28. lipnja 2005. (str. 5 do 13 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 28. lipnja 2005. između pravnog prednika tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u iznosu od 66.000,00 CHF, na rok otplate od 15 godina, sa svrhom adaptacije kuće. Također, utvrđeno je da se odredbom članka 6. predmetnog Ugovora, korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50%, jednokratno, unaprijed, a ujedno se obvezuje i platiti sve troškove u svezi javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove, kako to stoji navedeno u istoj odredbi čl. 6. Ugovora (str. 8 spisa).

12. Iz otplatnog plana od 29. lipnja 2005. (str. 14 do 17 spisa) proizlazi kako je predmetna naknada naplaćena 29. lipnja 2005. u iznosu od 990,00 CHF pod stavkom druge uplate, a pod napomenom se navodi naknada, isplata kredita, interkalarna kamata.

13. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno reproducirao budući da se ista ne odnosi na sporne i odlučne činjenice za predmetni postupak, s time da treba navesti kako je tuženik dostavio u spis Odluku o naknadama za usluge od 1. veljače 2005. godine Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., ali nije dostavio takvu Odluku Slavonske banke d.d. Osijek, s kojom bankom je tužitelj zaključio predmetni Ugovor o kreditu, a koja banka je u predmetnom razdoblju kada je zaključen Ugovor o kreditu, postojala

kao poseban pravni subjekt, i koja je kao samostalan pravni subjekt poslovala sve do ožujka 2009. godine, do njezina pripajanja Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.

14. Tužitelj saslušan kao stranka je u svom iskazu naveo kako je predmetni ugovor sklopio tijekom 2005. u poslovnici banke prednika tuženika u Đakovu, a kredit je trebao za renoviranje obiteljske kuće u kojoj je živio i u kojoj dan danas živi, dakle, u privatne svrhe. Kredit u valuti CHF mu je ponuđen kao najpovoljniji, te mu nisu nuđene druge vrste kredita. Predmetna naknada mu nije uopće spomenuta da postoji prilikom zaključenja ugovora, niti mu je bila objašnjena. Istaknuo je da nije uopće shvatio da postoji nekakva naknada za obradu kredita, niti da mu je ista naplaćena, a isto tako, bankar s kojim je razgovarao prilikom zaključenja ugovora uopće ga nije upoznao s predmetnog odredbom Ugovora. Kredit mu je bio potreban, pa je na njega pristao onako kako mu je bio prezentiran, kojeg je pročitao letimice, jer nije mogao shvatiti sve njegove odredbe, a vjerovao je bankaru. Nadalje, naveo je kako se radilo o unaprijed sastavljenom ugovoru od strane banke, tj. pripremljenom obrascu kojeg je on samo trebao potpisati i ovjeriti kod javnog bilježnika, a na isti sadržaj nije mogao utjecati niti mijenjati njegove odredbe.

15. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao istinit budući da je tužitelj uvjerljivo i sukladno priležnoj materijalnoj dokumentaciji iskazivao, a čijem iskazu se nije prigovaralo, niti se ičim doveo u pitanje ili osporio.

16. Iz navedenog, sud je nedvojbeno utvrdio da su stranke sklopile predmetni Ugovor o kreditu sa svrhom adaptacije obiteljske kuće, te da je tužitelj predmetni Ugovor sklapao u svojstvu potrošača, zatim, da je pravni prednik tuženika sastavio sam predmetni Ugovor, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužitelj dobio tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi". Također, utvrđeno je da prilikom zaključenja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga budući da je ista bila unaprijed propisana od strane tuženika. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade, odnosno što se to istom sve podmiruje.

17. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03., dalje: ZZP) koje su bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, te Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

18. Prema odredbi članka 81. stavkom 1. i 2. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog trgovca. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, prema odredbi članka 87. stavka 1. istog zakona nepoštena ugovorna odredba je ništava.

19. Također, odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

20. Prema odredbi članka 323. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

21. Prema odredbi članku 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema članku 1115. kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

22. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, navedena odredba čl. 6. Ugovora je nepoštena sukladno članku 81. ZZP-a. Naime, ista je određena u tipskom, tj. standardiziranom ugovoru od strane tuženika, na unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranom ugovornoj odredbi o kojoj stranka, konkretno tužitelj, nije imao mogućnost pregovarati niti utjecati na njezin sadržaj. Uostalom, to je potvrđeno iskazom tužitelja, iz kojeg proizlazi da isti nije bio uopće upozoren niti upoznat s predmetnom odredbom i obvezom plaćanja same naknade za obavljanje bankarskih usluga. Dalje, činjenica jest da je ugovaranje naknade za obradu kredita dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenoj ugovornoj odredbi jer prednik tuženika kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja. Isto tako, navedena odredba predmetnog Ugovora (čl. 6. st. 1. Ugovora) je nejasna i ne zna se točno na što se odnosi, a s obzirom na to da se navodi da se naknada određuje u visini od 1,50% iznosa kredita, a bez navedenih parametara zašto je u korelaciji sa iznosom kredita, proizlazi da je, iako određiva, takva odredba nejasna. Za nadodati je da se u istom članku predmetnog Ugovora (čl. 6. st. 2.) navodi i odredba po kojoj se trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i drugi eventualno nastali troškovi svaljuju na korisnika kredita. Kako trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, te eventualno drugih nastalih troškova snosi opet tužitelj, to se postavlja pitanje što se to naknađivalo s osnove naplaćene "naknade za obavljanje bankarskih usluga" po spornoj odredbi čl. 6. Ugovora. Kako je utvrđeno da sporna odredba nije lako razumljiva, to ista nije isključena po čl. 84. ZZP-a od ocjene nepoštenosti.

23. Tužitelju nije bilo obrazloženo što točno plaća i koja je svrha plaćanja predmetne naknade. Shodno tome, nejasno je i nerazumljivo, na što se točno odnosi predmetna

naknada, jer to nije obrazloženo ni u Ugovoru, ni u bilo kojoj drugoj dokumentaciji u spisu. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Rev-673/2023. Tuženik nije spornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva kredita opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao na što se točno ista odnosi.

24. Sporna ugovorna odredba je nerazumljiva i iz razloga jer tužitelju nisu na valjan način objašnjene posljedice ugovaranja takove odredbe, iako je tuženik bio i morao biti svjestan tog rizika. U ovom je postupku, iskazom tužitelja, utvrđeno da je pri sklapanju predmetnog Ugovora u potpunosti izostalo pregovaranje, da mu je navedeni kredit predložen kao najpovoljniji, i kao takav jedino ponuđen, dok mu pojedine odredbe nisu uopće tumačene ili objašnjene, pa tako ni utužena odredba, a za koju je tužitelj ustvrdio da nije ni znao da je ugovorena i da mu je pri isplati kredita naplaćena. Isto se stoga protivi načelu savjesnosti i poštenja.

25. Stoga, proizlazi da je spornom odredbom predmetnog Ugovora prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja kao potrošača, radi čega sve je ništeta (ništava), te se ta odredba među strankama ne može primijeniti, pa je tuženik sukladno članku 323. ZOO-a dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi takve odredbe koja je utvrđena ništetnom (ništavom).

26. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade koja mu je neosnovano naplaćena, pri čemu je između stranaka nesporno da je predmetna naknada naplaćena 29. lipnja 2005. u utuženom iznosu. Shodno navedenom, tužbeni zahtjev je prihvaćen u cijelosti kao osnovan.

27. Na utuženi iznos od 622,55 eura tužitelju pripadaju i zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a tuženik je nepošten od trenutka njena ugovaranja i naplate.

28. U odnosu na prigovor tuženika da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe riječ o zabrani manjeg značaja, valja naglasiti da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja kao pojedinca, već je istom povrijeđen javni interes uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je velik broj potrošačkih kredita koje su korisnici kredita sklopili s bankama kao kreditorima s istovjetnom odredbom kao što je utužena, pa se tako ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 107. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01.).

29. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i iz razloga jer je neosnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 6. predmetnog Ugovora o kreditu, a u odnosu na zahtjev za isplatu, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu Ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom

pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što bi u konkretnom slučaju bila pravomoćnost ove presude u točki I. izreke.

30. Treba još navesti da je sud na pripremnom ročištu 12. svibnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 622,55 eura, sukladno članku 40. stavku 3. ZPP-a. Naime, ovaj sud je ocijenio osnovanim prigovor tuženika da je tužitelj suviše visoko odredio vrijednost predmeta spora pa je isti sud odredio u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 622,55 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora.

31. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 151. i čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, a sve sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23.) i priloženom troškovniku. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 7.1.), sastav podnesaka od 8. listopada 2025. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8.1.), zastupanje na ročištima od 12. svibnja 2026. i 10. lipnja 2026., za svaki u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9.1.) i zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 9.3.), što s pripadajućim PDV-om u iznosu od 112,50 eura, ukupno iznosi 562,50 eura, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zatezne kamate od dana donošenja ove presude, odnosno od 17. lipnja 2026.

U Đakovu 17. lipnja 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30889-8562a**

Kontrolni broj: **0a1f9-41ff8-46c49**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.